

ויצא בחוץ...

"ברחל הוא עבד שבע שנים,
כל ערב אמר לה 'עינייך יונים'.
אך אוי לו בבוקר, כי זוהי לאה,
אמר לבן ליעקב, זו הבכירה".

"אל תירא ישראל, אל תירא,
כי גור אריה הלא אתה.
ואריה אם ישאג מי לא יירא"
(אביהו מדינה הפליא בזאת השירה).

ליד הבאר התקבצו עדרים
יעקב לבדו את האבן הרים.
השקה את צאן לבן אחי אמו
(עסקים מסוכן לעשות עמו).

ברחל בתך הקטנה שבע שנים אעבוד
בשבילי זה עניין של אהבה וכבוד.
שבע שנים הוא עבד בתמורה,
ומרוב אהבה הן חלפו במהרה.

לאה הייתה האחות הבכירה
ולכן קיבלה את זכות הבחירה.
לחתן הצעירה זה עניין לא רגיל
ולכן ליעקב עשו הם תרגיל.

ויצא יעקב מבאר שבע וילך חרנה
(בלי GPS, הלך אנה ואנה).
לפתע פתאום שקעה החמה
בתפילת ערבית מצא נחמה.

אחרי התפילה ומנה עיקרית,
ביקש לשים את ראשו על כרית.
סטנדרטית עם נוצות לא נמצאה, וְ...
...כן את ראשו הניח על סלע.

האגדה מספרת, על כל פנים,
שתחילה הוא קיבץ מספר אבנים.
הן רבו ביניהן על מי יישן הצדיק
והאל עשה מהן אבן אחת, בצ'יק!

נשכב והודה שהגיע הלום,
אחרי שנרדם התחיל לחלום.
בין ארץ לשמים ניצב לו סולם
ומלאכים עולים ויורדים בו כולם.

ובראש הסולם ניצב אלוקים,
אלוקי אברהם ויצחק הצדיקים.
הארץ אשר אתה שוכב עליה,
לך אתננה ולזרעך, לעילא ולעילא.

והיה זרעך כעפר הארץ
(כמו יער-עד שבו מבחר עץ).
ופרצת ימה וקדמה וצפונה ונגבה
(בכל מקום תוכל להתענג בה).

וגם הבטיח שהנה זה בא,
כי לא אעזבך, האל לו נשבע.
ונברכו בכך כל משפחות האדמה,
לכולם תהיה מופת ודוגמה.

"ברח לו יעקב מפני עשו,
אל דודו לבן נשא רגליו.
רעה שם בהרים כבשים ואילים,
כי הוא איש תמים יושב אוהלים".

בן נוסף חוקי וכשר
נולד מזלפה וקראו לו **אשר**.
לאה בילתה עם יעקב ערב נעים,
ורחל בתמורה קיבלה דודאים.

לערב הזה תוצאות ושכר,
ללאה נולד עתה **יששכר**.
זבולון השישי ואחריו מתנה:
בת הזקונים שקראו לה **דינה**.

רחל בינתיים זכתה לנחמה,
האל בה נזכר ופתח את רחמה.
"סוף סוף יש בן, שמחה וגם כיף,
חרפתי נאספה", ותקרא לו **יוסף**.

אחרי שצבר רכוש וגם הון,
בנים לתפארת וגם הרבה צאן,
לקח יעקב את כל ילדיו
ולארץ הקודש שם פעמיו.

בפרק הבא יעקב כבר יפנים
ששמו ישראל (במשרד הפנים).
על מפגש הפיוס של יעקב עם האח,
נקרא עוד שבוע בפרשת **וישלח**...

אייל לר

רחל, יש לומר, שיתפה פעולה,
לאה התכבדה בתפקיד הכלה.
שבע שנים נוספות הוא עבד,
ואז עם רחל בחתונה הוא רקד.

ותהר לאה ותלד בן
ותקרא את שמו (בשמחה) ראובן.
כי האל **ראה** בעיניו,
"ואולי יעקב אותי כבר יאהב".

אחרי תשעה חודשים כמו שעון,
נולד לה עוד בן, קראו לו **שמעון**.
כי **שמע** האל במו אוזניו,
"**כי שנואה אנכי** מבין כל נשיו".

בן שלישי האל לה הביא,
הפעם החליטה לקרוא לו **לוי**.
"עכשיו אישי אליי יילוה
על כל פנים, כך אקווה".

שלושת הבנים עודדו הילודה,
לבן הרביעי קראה **יהודה**.
"הפעם הזאת **אודה את ה'**",
וזו הסיבה לבחירה של השם.

ותרא רחל ותקנא בלאה,
לכן ליעקב נתנה את בלהה.
"**דנני אלוקים** ובן לי נתן",
על כן קראה את שמו **דן**.

המשחק לא נגמר, לבלהה בן נוסף,
לשפחה של רחל יש ערך מוסף.
"**נפתולי אלוקים**, מאי נפקא לי?"
מפיתולים ותפילות ייקרא **נפתלי**.

לאה חשה מאוימת טיפה
ולכן גייסה לצדה את זלפה.
"עם שפחתי יעקב בי בגד",
המזל הגיע יחד עם **גד**.